

ΝΕΟΙ ΟΝΤΕΣ

Μάτια

Πλήθυνε ή σιωπή της χαράς. Τά μάτια πιά δέν φανερώνουν τίποτε πού νά λειώνει τήν ψύχα πού έπικρατεί στίς ανθρώπινες σχέσεις. Τά μάτια είναι κενά, δέν λένε τίποτα, δέν κοιμίζουν κανένα μήνυμα προσέγγισης. Σέ κτυπάνε μέ τήν φαντασία, τήν τέλεια προσήλωση στό προσωπό σου. Δέν παγινιδίζουν. Φοβούνται νά χαμογελάσουν, τό σχήμα της ζωής πού υπηρετούν δέν επιτρέπει τέτοια τολμήματα. Πού και πού φανερώνουν κάποια όδύνη πού χαρακώνεται πάνω τους όταν μάταια προσπαθείς νά ζήσεις μαζί τους τήν πρόσκαιρη χαρά σου. Παλιότερα ίσως θά μου φαινότανε παράξενο και άκατανόητο ότι ή άποκάλυψη της όμορφιάς γίνεται και μέ τά μάτια, μ' ένα δλέμμα. Δέν παίξει ρόλο τό χρώμα των ματιών, άν είναι μικρά ή μεγάλα, άν έχουν μπει άνησυχητικά στίς γούβες των ματιών. Τό μόνο πού μέ νοιάζει είναι άν έχουν τήν δυνατότητα νά γεμίζουν τά λακάκια όπως ή τάφος γύρω στα τέλη μέ τό νερό τό άλμυρό, πού τό συνθίζουμε νά τό λέμε δάκρυ. Σάν είμαστε παιδιά, κλαίγαμε όταν δέν μάς ίκανοποιούσαν τά άλόγιστα απρίτσια μας. Τώρα θέλω νά θουρκώσουν από χαρά, χαρά γιά τήν ανεπανάληπτη έμπειρία μιάς όμορφιάς πού συναντήσαμε τυχαία ή έπειτα από σκληρή όδοιπορία, χαρά γιά τήν πτώση μας από τήν άτομική αυτόρκεια, χαρά γιά τήν 'Ανάσταση του κόσμου πού προμηνύεται. Όλη αυτή ή χαρά νά συγκλονίζει τό είναι μας, αλλά νά συγκεφαλαιώνεται στα μάτια μόνον, και μέ δάκρυα. Θά μπορούσα τότε νά κοιτάζω μέ στεγνά μάτια στό μέλλον.

Εδθ. Λιόγας

Τρία ποιήματα

1

"Όλο και φούντωνα δίπλα στη σόμπα
Κόκκινο 'Ξαναμμένο πρόσωπο
Κι ό κόσμος λευκός, χιόνι.
Γιατί δέν λειώνει
στη σόμπα τό χιόνι;

2

Μαστιγώνουν τά σύννεφα
ή γή φουσκώνει
κι ό σπόρος φυτρώνει.

3

"Η πτώση όρμητική
σε μιά άβυσσο χωρίς τέλος.
'Εγώ μέτραγα τήν άπόσταση πού μάς χώριζε.

16-3-74

Μαρία Άλεξοπούλου

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Παλιές εικόνες

Τό θράδυ άρχισε νά πέφτη μαζί μέ τό μά-
ραμα του γαρυφάλλου. Οί θράχοι κλυδωνί-
στηκαν κάτω άπ' τά πόδια μας. "Η θάλασσα
άνοιξε κι' ό γέρο Ποσειδώνας μέ τίς Νηρηί-
δες βγήκε σεργιάνι στον κόρφο της γαλάζιας
έκτασης. Μοιράσαμε πάλι τό ψωμί του ίδρω-
τα μας και βγήκαμε νά δούμε τίς όμορφες
μέρες πού μάς χαιρέταγαν και νά προύπαν-
τήσουμε τίς δύσκολες πού 'φταναν.

Θύμησες

Πόσο άδειανά ήταν τά σεντούκια της θύ-
μησής μας, σαν νά μ'ήναμε περάσει ποτέ
άπ' τή ζωή. Τό άνοιχτό παράθυρο άπέναντι
στον ήλιο φάνταζε. Στη σκιά του σπιτιού
πέφταν οι τελευταίες δροσοσταλίδες άπ' τή
ζωή μας. 'Απόψε τό ξέραν. Θά 'ταν ή τελευ-
ταία τους νύχτα στην τελευταία ανταπόκρι-
ση μέ τή ζωή. Κάθε φορά τρέμαμε πού θά
φεύγαμε άπ' τον κόσμο αυτό. Τώρα άκόμη
περισσότερο γιατί τό παρελθόν μας δέ φαί-
νονταν πουθενά, ή θύμησή μας ήταν σεντούκι
άδειανό.

Γιάνης Κουφάκος

Δύο ποιήματα

1

Κυτάω μπροστά
θλέπω πάντα ένα πλοίο.
Κατάλευκο κατάστρωμα,
ματωβαμένα άμπαρία.

2

Μιά ήλιοκόρη λυγερή νεύει στο παραθύρι,
μεγάλη αγάπη τ' ανθρωπου στο σκοτοκτόνο
(ήλιο.
Τ' άχνάρι αυτό μ' όδήγησε προς τήν άφή
(του ήλιου.
Στά δύο μου πρώτα θήματα έκρύφτηκε ό ή-
λιος.

Λάμπης Πρέσας

ΚΑΛΙΑ ΓΚΙΜΠΡΑΝ

Τρεις στροφές

Τά παιδιά σου δέν είναι δικά σου παιδιά.
Είναι οι γιοι κι οι κόρες του πόθου της Ζωής
για τή ζωή.
'Ερχονται μέ σένα αλλά όχι από σένα.
Και μ' όλο πού είναι μαζί σου δέν σου άνή-
κουν.